

Un capvespre, la bruixa Nikadora volava cap a casa. Carbó seia al final de l'escombra, molt enfadat. Enganxat a la falda de la bruixa, va miolar perquè tenia les potes gelades.

–Paciència, ara arribarem a casa i podràs escalfar-te a la vora del foc.

–També tinc fam! Em fan soroll els budells! –va protestar el gat.

–Podràs torrar-te una patata...

–Una patata? No hi ha res més?! –va dir Carbó desanimat– S'ha acabat la sopa de capgrossos?

Nikadora no va contestar, i el gat es va empipar encara més.

Entre la foscor albiraren un petit poble, a la vora d'un turó. Només hi havia llum en la finestra d'una casa dels afores.

–Volaré fins la bugadera i portaré sabó! Mentre jo no hi soc, ompli el calder d'aigua, –va manar a Carbó.

–Jo t'ajudaré! –va dir Joanet quan la bruixa va prendre el vol.

